

ПЕРЕВІРКА РЕАЛЬНОСТІ

Біблійні тексти для дослідження:

Об'явл. 3:14–22; 4:9–11; Бут. 2:7; 3:8–10; Єрем. 31:3, 4; Івана 15:1–11; Римл. 8:9–11.

Пам'ятний текст:

«Як полюбив Мене Отець, так і Я полюбив вас; тож перебувайте в Моїй любові» (Івана 15:9).

Як би ви охарактеризували свої нинішні стосунки з Богом? Чи вони живі й міцні? Чи інвестуєте ви час у ці взаємини, у дослідження натхненного Божого Слова та в розмови з Ісусом як Другом? Якщо так, то скільки часу присвячуєте цьому?

Крім того, чи відчуваєте ви потребу розповідати іншим про свої взаємини з Господом, оскільки це найпрекрасніші стосунки у вашому житті? А може, навпаки, із часом вони згасли? Так, деколи ви згадуєте про них, але вони вже не такі міцні. Або, можливо, ви перебуваєте десь посередині, у стані, який Біблія називає «теплим» (Об'явл. 3:16).

Чи замислювалися ви коли-небудь над тим, що ангели дивуються, чому ми не живемо в спілкуванні з нашим Господом і Спасителем, чому не голодні та не спраглі близькості з Ним? Адже стосунки з Богом змінюють усе — і в теперішньому житті, і для вічності!

Цього тижня ми проаналізуємо наші нинішні взаємини з Богом та розглянемо деякі біблійні поради з цього питання. Фактично

ми не зможемо покращити свій стан, доки об'єктивно не перевіримо себе і не прислухаємося до порад Ісуса.

Неділя, 29 березня

НАШ СТАН

Ви коли-небудь замислювалися над тим, як Ісус описав би ваші нинішні стосунки з Ним? Можливо, Він сказав би, що вони міцні, а може, що в минулому були міцніші. А як Спаситель охарактеризував би Свій народ останнього часу? Ця характеристика міститься в уривку Об'явл. 3:14–22. Насамперед, Христос наголосив, що Він — «вірний та істинний Свідок, початок Божого творіння» (Об'явл. 3:14). Вірний та істинний Свідок завжди говорить прямо і чесно.

Прочитайте тексти Об'явл. 3:14–17, де Ісус описує теперішній духовний стан Свого народу. Чи стосуються ці слова особисто вас? _____

Спаситель запевняє нас, християн останніх днів, що знає кожного з нас. Ми не гарячі і не холодні та вважаємо, що нічого не потребуємо. Минають дні і тижні, ми проводимо трохи часу з Богом то тут, то там, гадаючи, що цього достатньо. Проте це не так. Насправді ми потребуємо Його значно більше, ніж можемо собі уявити. Звичайно, найкращий стан — любити Ісуса всім серцем і жити для Нього. Проте Господь запевняє: краще не любити Його зовсім, ніж бути байдужими. Він попереджає, що «виплюне» нас «зі Своїх уст» (вірш 15, переклад І. Огієнка), оскільки ми такі погані на смак. Ісус ще не вчинив цього і просить нас негайно зробити сміливий вибір.

Яку пораду дає нам вірний Свідок? Об'явл. 3:18, 19?

«Купувати» означає здійснювати обмін. Ісус щедро пропонує обміняти нашу байдужість на Його золото, білий одяг і мазь для очей. Господь хоче зробити нас духовно багатими, покрити нас одягом Своєї досконалої праведності та відкрити нам очі, щоб ми побачили, як постійне спілкування з Ним змінює абсолютно все. Він пропонує нам все необхідне, бо знає, що ми самі не можемо забезпечити себе. Спаситель спроможний це зробити і зробить, але тільки у відповідь на наше бажання.

Якщо ви усвідомлюєте свій жалюгідний духовний стан, то яку надію дає вам порада вірного Свідка?

Понеділок, 30 березня

ДОКІР, ПОКАЯННЯ, НАГОРОДА

Ісус каже: «Кого Я люблю, того докоряю й караю. Будь же ревний і покайся!» (Об'явл. 3:19). Ніхто з нас не сумнівається в тому, що Він дбає про нас і наше майбутнє. Наскільки легше було б Господу відмовитися від людства та не прямувати таким мученицьким шляхом, який Він обрав на цій Землі. Але саме через безмежну любов до Своїх дітей Христос докоряє нам у нашому теперішньому стані. Він бажає мати з нами значно сильніші, глибші стосунки. Його не влаштовує наша непостійність у взаєминах із Ним, наш підхід: «Я прийду до Нього, коли Він мені буде потрібний».

Спаситель докоряє нам для нашого ж добра і закликає нас покаятися. Однак ми не зможемо покаятися, якщо не усвідомимо свого реального стану. А Господь відкриває нам, у чому наша проблема: ми вважаємо себе багатими, а насправді і нужденні, і мізерні, і вбогі, і сліпі, і голі (див. Об'явл. 3:17).

Прочитайте текст Об'явл. 3:20. Що Христос обіцяє нам? А що ми повинні зробити, аби отримати обіцяне?

Це прекрасна, захоплива картина! Бог Усесвіту хоче сісти за стіл з вами, зі мною! Він бажає взаємної участі й розмови за смачною їжею. Це зображення близьких постійних стосунків, і Господь запрошує нас до таких взаємин.

Він терпляче чекає і стукає у двері вашого серця. Можливо, ви бачили в дитячих книжках такий малюнок: високий, статний Спаситель стоїть біля дверей і делікатно стукає. Він не вривається і не змушує вас до бесіди з Ним, не зазіхає на ваш час і ваше зайняте життя. Часу обмаль, отож, якщо ви почули Його стукіт, відчиніть двері. Він стоїть там і чекає, щоб увійти у ваше життя.

Ця метафора ілюструє стосунки, які Ісус бажає мати з кожною людиною. Але одного разу, коли ви зустрінетеся з Господом лицем до лица, коли покладете свій вінець до Його ніг у поклонінні з безліччю спасених (див. Об'явл. 4:9–11; 5:11–14), коли спробуєте повернутися

думками до своїх земних випробувань і побачите, що вони тьмяніють і мізерніють, — чи в той момент ви пошкодуєте про час, який провели з Ісусом на Землі?

Зараз Ісус стукає у ваше серце. Він кличе. Ви маєте зробити свідомий вибір, щоб відкрити Йому своє серце. Як споглядання Голгофського хреста і роздуми про його значення можуть надихнути вас зробити цей вибір?

Вівторок, 31 березня

ВІЧНА ЛЮБОВ

Змалювавши наш байдужий стан, Ісус закликає нас подолати його. «Переможцеві дозволю сісти зі Мною на Моєму престолі, — як і Я, перемігши, сів з Моїм Отцем на Його престолі» (Об'явл. 3:21). Для декого з нас це може бути найбільшою битвою, з якою ми будь-коли стикалися: усвідомити свій нужденний, жалюгідний стан, прислухатися до Божественного докору, покаятися, прийняти одяг Христової праведності та просити Його зцілити наші очі, щоб ми могли бачити.

Ісус бачить наш байдужий, теплий стан і закликає нас наслідувати Його приклад. Він каже: «Переможцеві... як і Я, перемігши» (Об'явл. 3:21). Син Божий переміг гріх, узяв на Себе покарання за наші гріхи і помер заради нашого спасіння. Він розуміє наші битви з гріхом та обіцяє допомогти нам.

Багато біблійних героїв відгукнулося на запрошення Господа приєднатися до Його завіту й налагодити завітні взаємини з Ним. Це головна тема всієї Біблії. Читаючи оповіді про цих людей, ми бачимо, що в різний час Бог по-різному взаємодіяв з ними.

Прочитайте наведені нижче тексти. Що вони відкривають нам про те, як Господь взаємодіє з людьми в різних ситуаціях?

Бут. 2:7 _____

Бут. 3:8–10 _____

Бут. 5:24 _____

Бут. 6:13 _____

Бут. 12:1–4 _____

Вих. 34:29 _____

Незалежно від того, чи Бог буквально ходив зі Своїми дітьми, чи просто розмовляв з ними, Він завжди бажав бути близьким до

людей. Незалежно від того, які ваші стосунки з Господом сьогодні, Він хоче бути поруч із вами. Про це свідчить пророк Єремія: «Здалеку з'явився мені Господь і сказав: Я полюбив тебе вічною любов'ю, тому Я і виявляю тобі милосердя. Я знову тебе відбудую, — і ти будеш відновлена» (Єрем. 31:3, 4).

Незалежно від того, починається ваш день чи закінчується, Бог шукає вас і чекає, бажаючи наблизити вас до Себе. Він хоче побудувати або перебудувати ваші стосунки з Ним. Якщо це не відбувається, то винні ви, а не Господь.

Що саме у вашому житті перешкоджає спілкуванню з Богом? Як ви можете подолати ці перешкоди?

Середа, 1 квітня

ПЕРЕБУВАЙТЕ

Вузькими сходами Ісус та учні зійшли з верхньої горниці надвір. Прямуючи тієї доленосної ночі в історії Землі до Гетсиманії, вони, мабуть, не усвідомлювали, наскільки значущими були останні слова, сказані їм Ісусом у горниці.

Що Спаситель сказав учням у верхній горниці? Що це для нас означає? Івана 15:1-11. _____

Ці слова Ісуса відкривають, що таке близькі стосунки з Богом. Зверніть увагу на дієслово, яке Він повторив 10 разів, — «перебувати». Перебувати в Ісусі означає жити у зв'язку з Ним.

Напередодні Свого розп'яття Спаситель не тільки наголосив на важливості перебування в Ньому, але й чітко вказав на те, як це практично відбувається в нашому житті. А саме: Ісус — Лоза, а ми — гілки. Унаслідок нашого перебування з Ним на наших гілках достигатимуть плоди. Ми не спроможні самі зростити ці плоди. Часом робимо вигляд, ніби перебуваємо в Ньому, але доказом протилежного буде відсутність плодів. Урешті-решт такі гілки засихають, і Виноградар відтинає їх.

Звичайно, ми всі стикаємося з викликами й болісними моментами. Та якщо перебуваємо в Ісусі, ці моменти сприятимуть більшому врожаю в довгостроковій перспективі. Плодоношення підтверджує, чи ми Його учні. Кожен приносить плід, аби прославити Його, а не себе. Перебування в Христі означає дотримання Божих Заповідей, які

є відображенням Його прекрасного характеру, Його безкорисливої любові. Перебування в Господі приносить велику радість. Перебувати в Ньому означає виконувати Його повеління у відповідь на Його любов. «Бо це любов до Бога — дотримуватися Його заповідей! А його заповіді не тяжкі» (1 Івана 5:3).

Фактично перебування в Ісусі — це протиотрута від нашого лаодикійського стану (див. Об'явл. 3:20; Івана 15:4). Це великий секрет повноцінного осмисленого життя на Землі й у вічності. Та, на жаль, ми чомусь так легко забуваємо пораду Господа.

Ісус закликає кожного з нас: «Як полюбив Мене Отець, так і Я полюбив вас; тож перебувайте в Моїй любові» (Івана 15:9). Любов Ісуса — це найбільша сила, яка притягає нас до Нього; усвідомивши цю любов, ми будемо глибоко зворушені та відповімо любов'ю до Бога і ближніх.

Четвер, 2 квітня

ПРИВИТІ ДО ВИНОГРАДНОЇ ЛОЗИ

Часом перебування в Христі може здаватися одним з найважчих обов'язків. Ми усвідомлюємо, що це нам необхідно, але високий темп життя затягує нас у свій вир, і нам важко впоратися з усіма викликами сьогодення. Слідування за Богом може перетворитися на найбільший тягар у житті, особливо для тих, кого примушують до цього. Така релігія — це справді надто важка праця, бо зосереджена на зовнішніх діях, а не на внутрішньому стані. Але Господь бажає іншого: стосунків, заснованих на взаємній любові та вільному виборі, а не просто на правилах.

Крім того, ми можемо бути лише частково пов'язаними з Лозою, а не з'єднаними з нею всіма фібрами нашого єства. Ми можемо відвідувати богослужіння, молитися і робити те, що вважаємо правильним, але всередині відчуваємо себе спустошеними. Нам необхідно усвідомити: ми не можемо змусити себе перебувати в Ісусі, так само як гілка не може змусити себе приєднатися до лози. Бог полюбив нас першим; Він зробив перший крок. А наша відповідь — це реакція на те, що Господь першим здійснив для нас.

Якщо ви поцікавитесь, як виноградна лоза переживає зиму, то дізнаєтеся про захопливий факт: бруньки на гілках зневоднюються й ізолюються від системи росту до весни. Коли навесні ґрунт прогрівається і коріння поглинає воду, тоді сік тече вгору по стовбуру

й гілках лози до бруньок, а потім ініціює ріст. Без соку, що протікає по лозі, росту не буде.

Сік у виноградній лозі символізує Святого Духа в нашому житті. Ми можемо бути подібні до мертвої гілки, але коли вирішуємо проводити час зі Спасителем, Святий Дух вливається в нас, як сік від коріння, й оживляє нас, так що ми починаємо зростати. Як нам необхідно зробити свідомий вибір і захотіти перебувати в Ісусі, так само ми маємо просити, щоб Святий Дух наповнив наше життя.

Прочитайте тексти Луки 11:13; Єрем. 31:3; 1 Івана 4:19; Римл. 8:9–11. Яка основна звістка міститься в наведених віршах?

Саме Святий Дух спричиняє та підтримує наше зростання, процвітання і зв'язок з Лозою. Нам потрібно щодня просити Святого Духа, Котрий перебуває з нами на Землі, аби:

- бути нашим Утішителем (див. Івана 14:16–18);
- відкривати нам Ісуса (див. Івана 15:26);
- викривати наші гріхи (див. Івана 16:7, 8);
- вести нас до повної істини (див. Івана 16:13).

Ще раз прочитайте цей перелік. Як кожен аспект діяльності Святого Духа може вплинути на ваші стосунки з Богом?

П'ятниця, 3 квітня

ДЛЯ ПОДАЛЬШОГО ДОСЛІДЖЕННЯ:

Ще до нашого народження Бог полюбив нас. У Нього був план, щоб пізнати нас і щоб ми пізнали Його. Він шукає нас, як добрий Пастир, і запрошує щодня перебувати в Ньому. Нам лише потрібно відповісти Йому, а потім обміняти свою убогість і лаодикійський стан на Його щедри дари (див. Об'явл. 3:18, 19).

Подібно до повільного росту гілок виноградної лози, наші взаємини з Богом можуть розвиватися повільно, але можуть і швидко зростати завдяки рясному дощу. Незалежно від того, з якою швидкістю ми зростаємо та скільки плодів приносимо у своєму житті, нам щодня необхідний «сік», тобто Святий Дух, щоб ми перебували в Ісусі.

«Перебувати в Христі — це означає постійно приймати Його Дух і жити життям цілковитого підпорядкування Його служінню. Канал зв'язку між людиною і Богом має бути постійно відкритий. Як галузка безперервно тягне соки із живої виноградини, так і ми повинні з'єднатися з Ісусом та через віру отримувати від Нього силу й досконалість Його характеру» (Е. Уайт. Бажання віків. С. 676).

«Як сухий відірваний пагін може стати одним цілим з материнською лозою? Як він може стати учасником життя і живлення живої лози? Лише через прищеплення до лози, перебуваючи з нею в найтіснішому зв'язку. Волокно за волокном, жилка за жилкою, гілочка міцно тримається життєдайної лози, доки життя лози не стане життям гілки, а гілка не принесе плоди, подібні до плодів лози» (Е. Уайт. Рукопис 67. 1897 р.).

Запитання для обговорення:

1. Подумайте про своє життя. Чи можете ви назвати якісь події, котрі спричинили ваш духовний стан лаодикійця? Які події наблизили вас до Бога?
2. Еллен Уайт писала про «постійне прийняття Його Духа». Як часто ви молитесь про отримання Святого Духа? Що змінилося б, якби ви щодня приймали Святого Духа?
3. Що могло б змінитися, якби ми, як Церква, молилися про Святого Духа більш щиро й регулярно?
4. Об'єктивно й відверто проаналізуйте свої взаємини з Богом. Який свідомий вибір вам потрібно зробити, аби мати таку близькість із Ним, якої Він бажає, але якій ви перешкоджаєте?

Підсумок: Перш ніж почати зростати в стосунках із Богом, ми повинні зупинитися та проаналізувати свої нинішні взаємини з Ним. Якщо вони лаодикійські або якщо наші гілки не процвітають, Ісус має ідеальне рішення для нашого духовного стану: постійне перебування в Ньому. Що Господь пообіцяв новому лідеру, аби підтримати його? (Див. І. Нав. 1:5).

ЧАСТИНА I: ОГЛЯД

Основні тексти:

Об'явл. 3:14–22; Івана 15:9; Єремії 31:3

У цьому уроці ми зіткнемося з реальністю нашого нинішнього духовного стану як Церкви. Це стосується нас як спільноти Божого народу і водночас — особисто, як окремих християн.

Ми проаналізуємо наш стан у світлі апокаліптичного послання до Лаодикійської церкви. Це послання — сьоме й останнє із серії листів до церков Малої Азії, згаданих у книзі Об'явлення. Усі сім листів містяться в розділах 2 і 3 та є пророчими посланнями, які охоплюють усю історію християнської Церкви — від апостольських часів до останніх днів. У цих листах Сам Бог звертається до Своєї Церкви.

Безперечно, згадані в книзі Об'явлення сім церков «Азії» — це не буквальні сучасні громади, яких сьогодні значно більше, ніж за часів апостола Івана. Подібно до традиції старозавітного пророцтва (див. Дан. 2; 7; 8; Єрем. 6:2), у книзі Об'явлення використано символічні образи для викладу її есхатологічного послання.

Зокрема символами пророчої істини слугують реальні церкви з їхніми конкретними історичними й географічними особливостями. Ці громади постають не лише як частина минулого, але також як образи духовного стану Божої Церкви в різні періоди її історії.

Щоб проілюструвати цю думку, достатньо побіжно переглянути послідовний розвиток дій Господа щодо Своєї Церкви, відображений у семи посланнях. Такий розвиток свідчить про поступове наближення приходу Господа:

1. **Ефес** — Господь «ходить» серед світильників (Об'явл. 2:1).
2. **Смирна** — Господь зазначає, що Він «був мертвий і ожив» (Об'явл. 2:8).
3. **Пергам** — Христос закликає: «Тому покайся, а коли ні, то прийду незабаром до тебе і боротимуся з ними мечем Моїх уст» (Об'явл. 2:16).

4. **Тиятири** — Господь наполегливо закликає: «Тільки тримайте те, що маєте, аж поки прийду» (Об'явл. 2:25).
5. **Сарди** — Христос попереджає: «Коли не будеш пильнувати, то Я прийду до тебе, наче злодій» (Об'явл. 3:3).
6. **Філадельфія** — Господь виголошує: «Я незабаром приходжу» (Об'явл. 3:11).
7. **Лаодикія** — Христос указує на Свою близькість до серця людини, промовляючи: «Ось Я стою під дверима і стукаю» (Об'явл. 3:20).

Отже, послання до Лаодикійської церкви позначає вирішальний момент наприкінці історії Землі, коли Прихід Господа наближається до свого апогею: Він уже стукає у двері людського серця. Христос очікує нашої відповіді на Своє щедре запрошення впустити Його в наше серце, щоб Він міг перебувати з нами і в нас (див. також Колос. 1:27).

ЧАСТИНА II: КОМЕНТАР

Послання до Лаодикійської церкви — це пророцтво, яке передвіщає духовний стан Божого народу в останні дні та закликає його відповідно відреагувати.

Автор цього послання постає з трьома титулами, кожен з яких має глибоке значення й охоплює історію людства — від кінця до початку. Така послідовність (наслідок–причина–наслідок) властива біблійній, особливо єврейській, структурі мислення.

Перший титул — «**Аміль**» (Об'явл. 3:14). Цим словом завершуються християнські молитви; воно виражає есхатологічну надію на виконання Божої обітниць про спасіння (див. 2 Кор. 1:20).

Другий титул — «**вірний та істинний Свідок**». Цей титул указує на постійну присутність Бога зі Своїми дітьми впродовж усієї історії людства.

Третій титул — «**початок Божого творіння**». Таке словосполучення веде нас до початку часів та свідчить про Христа як Творця, Котрий започаткував усю історію.

Ці титули перегракуються з образом Ісуса Христа у вступному відінні книги Об'явлення, де Його названо «вірним Свідком» і «Первородним з мертвих» (Об'явл. 1:5).

У вістці до Лаодикійської церкви згадані три ключові постаті:

- **посланець** — ангел Лаодикійської церкви (Об'явл. 3:14);
- **Автор послання** — Ісус Христос;
- **одержувачі** — Божий народ, якому адресована вістка.

Сам текст послання можна поділити на чотири основні частини:

1. Господь постає як Суддя, Котрий усе знає (Об'явл. 3:15).
2. Увагу зосереджено на Божому народі, який не усвідомлює свого справжнього духовного стану (вірші 16, 17).
3. Господь відповідає на цей критичний стан і дає Своїй Церкві пораду, як вийти із цього стану (вірш 18);
4. У посланні відкривається глибина Божої любові до Свого народу (вірші 19–21).

У наступному коментарі ми докладніше розглянемо кожную із цих частин.

1. Суддя народу

У першій частині вістки Господь відкриває Своему народові його духовний діагноз. Але ще до цього Він нагадує їм про Своє всезнання: «Я знаю твої діла» (вірш 15).

Ця думка має глибоке біблійне коріння. У Псалмах Давид починає свою молитву покаяння з усвідомлення тієї ж істини:

«Господи, Ти мене випробував і знаєш» (Псал. 139:1).

Людина не може сховатися від Божого ока:

«Куди піду від Твого Духа і куди втечу від Твого обличчя?» (Псал. 139:7).

У Біблії Бог постає як Суддя, Котрий бачить усе:

«...до Бога — Судді всіх...» (Євр. 12:23);

«Свідчу перед Богом та Ісусом Христом, Який має судити живих і мертвих» (2 Тим. 4:1);

«Адже перед Господніми очима всі дороги людини, — Він бачить усі її стежки» (Притчі 5:21);

«Господні очі є на кожному місці» (Притчі 15:3).

Не існує способу обманути чи оминати проникливий погляд великого Судді, Котрий водночас і наш Творець:

«Ти створив мої нутрощі, сформував мене в лоні моєї матері» (Псал. 139:13);

«Хіба Той, Хто створив вухо, не чує? Або Той, Хто створив око, не бачить?» (Псал. 94:9).

Слід зауважити: подібно до давньоєврейського пророка Міхея (див. 1:10–16), апостол Іван також використовує гру зі смисловим навантаженням географічних назв, надаючи біблійному тексту глибокого духовного сенсу.

Так, назва Лаодикія, що означає «суд народу», нагадує Божому народові про три великі істини:

1. Бог винесе справедливий сприятливий вирок на їхню користь у день суду.
2. Він помститься їхнім ворогам.
3. Саме значення назви «суд народу» вказує на заступницьке служіння Христа, Котрий спасає Своїх послідовників від гніву святого справедливого Бога.

Справедливі вимоги Закону були повністю задоволені завдяки викупній жертві Ісуса Христа. Саме тому Бог може виявляти милість і визволяти Свій народ від покарання за гріх.

Христос узяв на Себе кару замість грішників і став утіленням правосуддя для Свого народу — справедливістю для народу.

2. Духовний стан народу

Перший докір Бога щодо Лаодикійської церкви стосується їхнього позірно благочестивого вигляду. Вони — ні холодні, ні гарячі, натомість ледь теплі (див. вірші 15, 16).

Народ Божий вважає себе багатим (вірш 17). Тобто багатим на біблійні істини; зрештою, вони ж «останок», який зберіг істину. Вони вважають себе *λαός δικαίος*, «праведним народом» (тут іронія, бо це ще одне можливе значення назви «Лаодикія»). Проте насправді лаодикійцям притаманні п'ять вад: вони — жалюгідні, нещасні, убогі, сліпі й голі.

Вони переконані, що бачать, і хваляться нібито глибоким духовним розумінням, пишаться пізнанням великих істин, хоронителями яких себе вважають. Проте не здатні побачити свого справжнього стану й великої потреби: їм бракує Святого Духа.

Істини, які визнають лаодикійці, не освячують їхнього життя. Самовпевненість і сліпота щодо власної потреби породжують та під-

живлюють гординю й усувають смирення. Саме звідси їхній виклик: «Я багатий, розбагатів і нічого не потребую!» (вірш 17).

Вони не відчують потреби пізнавати, зростати, змінюватися й шукати причину свого жалюгідного становища. Тому не відчують потреби в покаянні.

3. Господні настанови

З огляду на духовний стан народу, поради Господа до Лаодикії є прямою відповіддю на три їхні потреби. Перша з них стосується їхнього визнання віри, яке порівнюється з теплою водою. Тепла вода — неприємна на смак, вона викликає огиду. Саме тому Бог застерігає Свій народ, що викине його зі Своїх уст (див. Об'явл. 3:16; давньогр. *εμέο — вивергати, виблювати, випльовувати*). Тобто Його знудить від них, і саме про це Господь попереджав колись старозавітного Ізраїля (див. Левіти 18:25). Те, що лаодикійці «ні холодні, ні гарячі», додатково свідчить про їхню оманливу впевненість у власному духовному благополуччі, тимчасом як вони, навпаки, духовно вбогі.

Три слова щодо якості золота (вірш 18) дуже важливі: вони вказують на те, що Божий народ не повинен задовольнятися дешевим золотом, сплавленим з окалиною. Не слід також погоджуватися на фальшиве золото, яке має лише колір і вигляд справжнього золота. Через ці символи Господь застерігає Своїх дітей від фальшивої, поверхової релігії та закликає їх звернутися саме до Нього й отримати справжню, істинну цінність.

Друга порада Господа стосується одягу Його народу. Оскільки вони — голі, Бог радить їм також купити «білий одяг, щоб одягнутися» (вірш 18). В іншому місці Об'явлення Іван наголошує, що Новий Єрусалим — наречена Агнця, якій «дано одягнутися в чистий світлий вісон, оскільки вісон — то праведність святих» (19:8). Наша власна праведність — це, у найкращому разі, «поплямована одяга» (Ісаї 64:5), тому нам необхідний білий одяг досконалої праведності Христа, аби покрити нашу наготу. Цей білий одяг символізує зраховану й наділену праведність.

Оскільки Божий народ не здатний побачити свого справжнього стану, Господь радить їм намастити очі «мазтю», щоб повернути собі зір. Тоді вони зможуть усвідомити свою наготу й гостру потребу в Божих засобах духовного зцілення.

4. Любов Господа

Божий діагноз щодо реального стану Його народу має пробудити в їхніх серцях відчуття власної безпорадності й відчаю без Нього (вірші 15–18). А в наступному, 19-му тексті Господь відкриває безмежність Своєї любові.

Пророк Єремія використовує подібні слова, говорячи про Божу «вічну любов» (Єрем. 31:3). Єврейське слово *олям* зазвичай перекладають, як «вічний», проте воно означає не лише тривалість у часі. Це також ідіома, що виражає надзвичайну силу, глибину, напруженість. Тобто любов Господа настільки грандіозна, настільки всеосяжна, що перевищує будь-яку міру. Любов Бога – вічна.

Всевишній відкриває власну вічну любов Своему народові, аби пробудити в них бажання відповісти на Його заклик: «Будь же ревний і покайся!» (Об'явл. 3:19).

Відразу після пастирських настанов вістка Господа стає більш особистою. Досі Він звертався до Лаодикії, як до цілісної громади – до Свого народу, до Церкви останніх днів. Однак у 20-му тексті Він раптово звертається вже не до громади, а до кожного віруючого зокрема – до унікальної особистості, яку любить та з якою має неповторні взаємини. Це надзвичайно показово, що в апокаліптичній структурі текстів 19–21 за словосполученням «Я люблю» йдуть ще сім дієслів в першій особі однини, які розкривають глибину Господньої палкої особистої любові до кожного з нас:

- (1) «докоряю»;
- (2) «караю»;
- (3) «стою під дверима»;
- (4) «стукаю»;
- (5) «ввійду до нього»;
- (6) «буду вечеряти з ним, і він зі Мною»;
- (7) «дозволю сісти зі Мною на Моєму престолі».

ЧАСТИНА III: ПРАКТИЧНЕ ЗАСТОСУВАННЯ

Порада для вчителя: Попросіть когось із добровольців перечитати послання до Лаодикійської церкви в уривку Об'явл. 3:14–22. Потім обговоріть із класом наступні завдання та запитання.

Божі зауваження Своїй Церкві:

1. «Ти ні холодний, ні гарячий» (вірш 15).

А. Згадайте випадки, коли це пророцтво справдилося в житті Церкви або у вашому особистому досвіді.

Б. Що можна зробити, аби подолати проблему духовної теплоти, не впадаючи при цьому у фанатизм?

2. «Ти кажеш: “Я багатий... і нічого не потребую”» (вірш 17).

А. Наведіть приклади, коли ваша громада — у минулому чи тепер — хизувалася духовними, матеріальними або місіонерськими досягненнями, що зрештою пішло їй на шкоду.

Б. Як поради Господа Лаодикійській церкві допомагають уникнути такого хизування?

— **Що означають вислови: «золото, очищене у вогні», «білий одяг», «мазь»?**

— **Як ці поради спрямовують нас до розуміння справжньої духовної цінності, праведності в Христі та реальної оцінки власного стану?**

Божа порада

3. «**Раджу** тобі купити в Мене золото, очищене у вогні» (вірш 18).

Для роздумів: У тексті 18 Христос звертається до людини з порадою, яка суперечить людським традиціям та зусиллям досягти спасіння власними силами. Безпосереднє застосування цієї поради пов'язане з необхідністю шукати Божого об'явлення й серйозно досліджувати Писання. Ми не повинні шукати там лише аргументи для підтвердження власної системи поглядів, як це часто буває під час добору текстів-доказів. Натомість маємо радіти відкриттю істини, яка здивує, кине нам виклик та зруйнує усталені уявлення, а це приведе нас до покаяння і перетворення на образ Божий.

Пошук золота, очищеного в горнілі страждань, також означає прагнення до любові та віри, яке формується й укріплюється серед труднощів і випробувань у нашій мандрівці з Богом.

Що означає для вас порада Господа зодягнутися в «білий одяг» у вашій духовній мандрівці?

Що ви повинні зробити, аби отримати цей білий одяг?

Завдання

Запропонуйте вашим учням вести впродовж цього кварталу щоденник, у якому вони записуватимуть свої досвіди, коли відчували Божу любов. Нехай вони розмірковують над наступними запитаннями і записують свої відповіді:

- 1. Коли Господь докоряв тобі?**
- 2. Коли ти плакав/плакала біля підніжжя хреста?**
- 3. Коли ти почув/почула, як Бог стукає у двері твого серця?**
- 4. Коли ти з радістю відповів/відповіла на Його заклик?**
- 5. Чи мав/мала ти особливе спілкування з Господом у глибокій молитві?**
- 6. Чи бачив/бачила ти коли-небудь явно Божу руку в певній події твого життя?**